

ΜΙΑ SHERIDAN

Ο ΟΡΚΟΣ ΤΟΥ ΖΥΓΟΥ

μετάφραση
Νοέλα Ελιασά

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

*«Μη φοβάσαι, αγάπη μου, το σύμπαν φέρνει πάντα
ισορροπία. Οι τρόποι του μπορεί να είναι μυστήριοι, αλλά
είναι πάντα δίκαιοι».*

Τζαμπελ ΜακΆλις – η γιαγιά

Κίρα

Qυγκριτικά με μια μεγάλη σειρά από άσχημες μέρες, αυτή βρισκόταν στην κορυφή της λίστας. Και ήταν μόνο εννιά το πρωί. Βγήκα από το αυτοκίνητο και άρχισα να προχωρώ προς την Τράπεζα της Κοιλάδας Νάπα, παίρνοντας μια βαθιά ανάσα, με το άρωμα του καλοκαιριού να μεθάει τις αισθήσεις μου. Η πρωινή πάχνη έκανε τα πάντα γύρω μου να τρεμοφέγουν και η γλυκιά μυρωδιά του γιασεμιού γαργάλησε τη μύτη μου. Άνοιξα τη γυάλινη πόρτα της τράπεζας αναστενάζοντας. Αυτή η γαλήνια ομορφιά έμοιαζε κάπως παράταιρη – η σκοτεινιά της κακοκεφιάς μου ερχόταν σε αντίθεση με τη ζεστή λιακάδα της μέρας. *Τι εγωιστική σκέψη*, συλλογίστηκα. Δες κι ο καιρός έπρεπε να συμμορφώνεται ανάλογα με τη δική μου διάθεση.

«Μπορώ να σας βοηθήσω;» ρώτησε εύθυμα μια καστανομάλλα μόλις πλησίασα το ταμείο.

«Ναι», είπα, βγάζοντας από την τσάντα μου την ταυτότητα και το βιβλιário μου. «Θέλω να κλείσω αυτό τον λογαριασμό». Της τα έδωσα κάτω από το διαχωριστικό τζάμι, με τη γωνία της πρώτης σελίδας του βιβλιαρίου τσακισμένη για να φαίνονται οι αριθμοί που είχε σημειώσει η γιαγιά μου για να μου δείξει πώς να παρακολουθώ τις καταθέσεις μας. Η καρδιά μου σφίχτηκε, αλλά προσπάθησα να χαμογελάσω στην κοπέλα, που πήρε το βιβλιário, το άνοιξε και άρχισε να πληκτρολογεί τον αριθμό του λογαριασμού.

Θυμήθηκα τη μέρα που ανοίξαμε αυτό τον λογαριασμό. Ήμουν δέκα χρονών όταν η γιαγιά μου με έφερε σε αυτή την τράπεζα για να καταθέσω με περηφάνια τα πενήντα δολάρια που μου είχε δώσει επειδή τη βοηθούσα να φροντίζει τον κήπο όλο το καλοκαίρι. Κάναμε πολύ συχνά οι δυο μας αυτή τη διαδρομή μέχρι την τράπεζα εκείνα τα χρόνια, όταν έμενα στο σπίτι της στη Νάπα. Μου είχε μάθει την πραγματική αξία των χρημάτων – έλεγε ότι πρέπει να τα μοιραζόμαστε και να τα χρησιμοποιούμε για να βοηθάμε αυτούς που έχουν ανάγκη, αλλά και ότι είναι μια μορφή ελευθερίας. Το γεγονός ότι αυτή τη στιγμή ήμουν ταπτί, με ελάχιστες επιλογές και με όλα μου τα υπάρχοντα στο πορτμπαγκάζ του αυτοκινήτου μου, ήταν τρανή απόδειξη του πόσο δίκιο είχε. Μόνο ελεύθερη δεν ήμουν.

«Δύο χιλιάδες, σαράντα επτά δολάρια και δεκαέξι σεντς», είπε η ταμίας κοιτώντας με. Έγνεψα καταφατικά. Ήταν και λίγα παραπάνω απ' όσα περίμενα. Ωραία. Καλό αυτό. Χρειαζόμουν και το τελευταίο δολάριο. Άφησα έναν βαθύ, αργόσυρτο αναστεναγμό και περίμενα, με τα χέρια σταυρωμένα πάνω στον πάγκο, να μετρήσει τα χαρτονομίσματα.

Μόλις έβαλα τα χρήματα στην τσάντα μου κι έκλεισα τον λογαριασμό, χαιρέτησα την ταμιά και γύρισα να φύγω, κάνοντας μια στάση στον ψύκτη.

Μόλις το δροσερό νερό άγγιξε τα χείλη μου, από ένα γραφείο στη γωνία άκουσα αμυδρά κάποιον να λέει: «Γκρέισον Χόθορν, χαίρω πολύ». Κοκάλωσα και σηκώθηκα αργά, σκουπίζοντας το νερό από το στόμα μου με το δάχτυλό μου. Γκρέισον Χόθορν... *Γκρέισον Χόθορν*; Το ήξερα αυτό το όνομα, θυμόμουν τους έντονους ήχους των συλλαβών του, τον τρόπο που το είχα επαναλάβει ψιθυριστά για να το ακούσω και από τα χείλη μου εκείνη τη μέρα στο γραφείο του πατέρα μου. Θυμήθηκα να κοιτάζω φευγαλέα τον φάκελο που έκλεισε βιαστικά ο μπαμπάς μου την ώρα που άφηνα τον δίσκο με τον καφέ του πάνω στο γραφείο. Ήταν άραγε ο ίδιος Γκρέισον Χόθορν;

Γύρισα προς τα εκεί, αλλά είδα μόνο μια κλειστή πόρτα γραφείου και τις περσίδες του παραθύρου κατεβασμένες. Προχώρησα μέχρι τη γωνία για την τουαλέτα απέναντι από το γραφείο όπου βρισκόταν ο Γκρέισον Χόθορν.

Μπήκα μέσα, κλείδωσα την πόρτα κι έγειρα στον τοίχο. Δεν ήξερα καν ότι ο Γκρέισον Χόθορν έμενε στη Νάπα. Η δίκη του είχε γίνει στο Σαν Φρανσίσκο, άρα εκεί θα πρέπει να είχε γίνει το έγκλημα – δεν ήξερα τι έγκλημα ήταν, μόνο ότι ο πατέρας μου είχε δείξει ενδιαφέρον γι' αυτό... Κοίταζα σκεφτική το είδωλό μου στον καθρέφτη πάνω από τον νιπτήρα όσο έπλενα τα χέρια μου.

Άνοιξα αθόρυβα την πόρτα και στάθηκα προσπαθώντας μάλιστα ν' ακούσω τη συζήτηση που γινόταν στο απέναντι γραφείο, αλλά το μόνο που διέκρινα πάλι ήταν πνιχτές φωνές. Ξαφνικά, άκουσα την πόρτα ν' ανοίγει και είδα έναν άλλο άντρα, με κοστούμι, μάλλον κάποιο τραπεζικό στέλεχος, να μπαίνει στο γραφείο και να κλείνει την πόρτα. Όμως, έμεινε μια χαραμάδα

ανοιχτή, δίνοντάς μου την ευκαιρία ν' ακούσω κάτι. Στάθηκα στη μισάνοιχτη πόρτα της τουαλέτας και αφουγκράστηκα.

Σοβαρά τώρα, Κίρα, είσαι ξεδιάντροπα αδιάκριτη. Αυτό είναι παραβίαση προσωπικού χώρου. Και το χειρότερο, δεν έχει κανένα νόημα. *Τι τρέχει με σένα;* Κόλλησα το αφτί μου πιο κοντά στο άνοιγμα της πόρτας.

Θα άφηνα αυτή τη λαμπρή στιγμή μου έξω από τα απομνημονεύματά μου. Κανένας δεν θα το μάθαινε. Μόνο εγώ θα το ήξερα.

Άκουσα σκόρπιες λέξεις: «Λυπάμαι... εγκληματίας... δεν μπορεί να σας δώσει... αυτή η τράπεζα... δυστυχώς». Εγκληματίας; Άρα ήταν ο Γκρέισον Χόθορν που πίστευα. Τι παράξενη σύμπτωση. Δεν ήξερα σχεδόν τίποτα γι' αυτόν. Το μόνο που ήξερα ήταν το όνομά του, το ότι είχε κατηγορηθεί για ένα έγκλημα και ότι ο πατέρας μου με κάποιον τρόπο τον είχε χρησιμοποιήσει σαν πόνι. Αυτό ήταν κάτι που είχαμε κοινό με τον Γκρέισον Χόθορν. Ο πατέρας μου βέβαια αποκλείεται να θυμόταν το όνομα ενός συγκεκριμένου ανθρώπου, από τη στιγμή που κατέστρεφε τόσο συχνά ζωές δίχως τον παραμικρό δισταγμό. Σε κάθε περίπτωση, όμως, γιατί είχα στήσει αφτί μέσα σε μια τουαλέτα, προσπαθώντας να ακούσω μια προσωπική του συζήτηση; Δεν ήμουν σίγουρη για τίποτα, εκτός από το γεγονός ότι η περιέργεια ήταν ένα από τα βασικά μου ελαττώματα. Πήρα μια βαθιά ανάσα και έκανα ν' ανοίξω την πόρτα για να βγω από την τουαλέτα, αλλά άκουσα τα πόδια μιας καρέκλας να τρίζουν στο πάτωμα και κοντοστάθηκα. Τώρα, που μάλλον είχαν ανοίξει την πόρτα περισσότερο, άκουγα καλύτερα τι έλεγαν. «Λυπάμαι, δεν μπορώ να σας εγκρίνω δάνειο, κύριε Χόθορν». Ο άντρας που μιλούσε ακουγόταν θλιμμένος. «Αν η κατάστασή σας ήταν καλύτερη... μεγαλύτερης αξίας...»

Μια άλλη αντρική φωνή, του Γκρέισον μάλλον, διέκοψε τον

πρώτο άντρα: «Καταλαβαίνω. Ευχαριστώ για τον χρόνο σας, κύριε Γκέλαρ».

Είδα φευγαλέα έναν ψηλό άντρα με σκούρα μαλλιά και γκρι κοστούμι και κρύφτηκα στην τουαλέτα, κλείνοντας πάλι την πόρτα. Έπλυνα ξανά τα χέρια μου για να περάσουν λίγα λεπτά και μετά βγήκα. Καθώς περνούσα, γύρισα και κοίταξα στα κλεφτά το δωμάτιο όπου μέχρι πριν από λίγο βρισκόταν ο Γκρέισον Χόθορν, και είδα έναν άντρα με κοστούμι και γραβάτα να κάθεται στο γραφείο του, συγκεντρωμένος σε κάτι που έγραφε. Εκείνος με το γκρι κοστούμι θα πρέπει να ήταν ο Γκρέισον Χόθορν, που τώρα προφανώς είχε φύγει από την τράπεζα.

Βγήκα ξανά έξω στη λιακάδα και μπήκα στο αμάξι μου, που ήταν παρκαρισμένο λίγο παρακάτω. Κάθισα για λίγο χαζεύοντας από το παρμπρίζ το γραφικό κέντρο της πόλης: τις τριζάτες, πεντακάθαρες τέντες που στόλιζαν τις εισόδους των καταστημάτων και τις μεγάλες ζαρντινιέρες με τα πολύχρωμα λουλούδια που διακοσμούσαν τα πεζοδρόμια. Λάτρευα αυτή την πόλη. Εδώ ζούσε η γιαγιά μου, εδώ περνούσα τα καλοκαίρια μου, στο μικρό σπίτι της με τη μεγάλη βεράντα στην οδό Σέμιναρι. Όπου κι αν κοιτούσα, την έβλεπα, την άκουγα, ένιωθα τη ζεστασιά της, το σπινθηροβόλο πνεύμα της. «Σήμερα μπορεί να είναι μια πολύ άσχημη μέρα, αλλά αύριο μπορεί να είναι η καλύτερη της ζωής σου. Πρέπει μόνο να κάνεις υπομονή μέχρι να έρθει», έλεγε συχνά η γιαγιά μου.

Πήρα μια βαθιά ανάσα, βάζοντας τα δυνατά μου για να διώξω τη μοναξιά που ένιωθα. *Αχ, γιαγιάκα, μακάρι να ήσουν εδώ τώρα. Θα με έπαιρνες αγκαλιά και θα μου έλεγες ότι όλα θα πάνε καλά. Κι επειδή θα το έλεγες εσύ, θα το πίστευα.*

Έκλεισα τα μάτια, έγειρα στο προσκέφαλο του καθίσματος και ψιθύρισα: «Βοήθησέ με, γιαγιά. Είμαι χαμένη. Δώσε μου ένα

σημάδι. Πες μου τι να κάνω. Σε παρακαλώ». Τα δάκρυα που συγκρατούσα τόσο καιρό έτσουξαν στα μάτια μου, απειλώντας να χυθούν.

Άνοιξα τα μάτια, και αμέσως μου τράβηξε την προσοχή μια κίνηση στο καθρεφτάκι του συνοδηγού. Γύρισα και είδα έναν ψηλό, καλοφτιαγμένο άντρα με γκρι κοστούμι... ο Γκρέισον Χόθορν. Τινάχτηκα σαστισμένη. Στεκόταν ακουμπισμένος στο κτίριο πίσω από το αμάξι μου, ακριβώς στο κατάλληλο σημείο ώστε να τον βλέπω καθαρά. Χαμήλωσα λίγο το κάθισμα, ξάπλωσα λίγο και γύρισα το κεφάλι μια σταλιά για να τον κοιτάξω.

Όπως κι εγώ, είχε γείρει με τα μάτια κλειστά στον τοίχο και το ύφος του έμοιαζε βασανισμένο. Και, Θεέ μου... ήταν εκθαμβωτικός. Είχε τα πανέμορφα σμιλευτά χαρακτηριστικά ιππότη με αστραφτερή πανοπλία και μαλλιά κατάμαυρα, λίγο κυματιστά στις άκρες. Το πιο συγκλονιστικό όμως πάνω του ήταν τα χείλη του – τόσο σαρκώδη και αισθησιακά, που δεν μπορούσα να ξεκολλήσω το βλέμμα μου. Μισόκλεισα τα μάτια, προσπαθώντας να διακρίνω κάθε λεπτομέρεια του προσώπου του από τη μικρή απόσταση που μας χώριζε. Το κορμί του ήταν αρρενωπό – μυώδες και κομψό, οι πλάτες του φαρδιές και η μέση του στενή.

Ω Κίρα. Μόνο αυτό σου λειπε. Να γλυκοκοιτάξεις όμορφους εγκληματίες στον δρόμο. Εδώ έχεις ένα σωρό προβλήματα. Είσαι άστεγη και, ας μην κρυβόμαστε πίσω από το δάχτυλό μας, απελπισμένη. Αν θες να επικεντρωθείς σε κάτι, επικεντρώσου σ' αυτό. Δάγκωσα τα χείλη μου, ανίκανη να πάρω τα μάτια μου από πάνω του. Τι έγκλημα να είχε κάνει άραγε, αναρωτήθηκα ξανά. Προσπάθησα να κοιτάξω αλλού, αλλά κάτι πάνω του με τραβούσε σαν μαγνήτης. Και δεν ήταν μόνο η απίστευτη αρρενωπή ομορφιά του. Κάτι στην έκφραση του προσώπου του μου φαινόταν οικείο. Αντανakλούσε αυτό ακριβώς που ένιωθα κι εγώ εκείνη τη στιγμή.

Αν η κατάστασή σας ήταν καλύτερη, μεγαλύτερης αξίας...

«Είσαι κι εσύ απελπισμένος, Γκρέισον Χόθορν;» μονολόγησα.

Γιατί;

Καθώς τον παρακολουθούσα, σήκωσε το κεφάλι κι έτριψε τον κρόταφό του, κοιτάζοντας γύρω του. Μια γυναίκα που πέρασε από μπροστά του γύρισε και τον έκοψε απ' την κορφή ως τα νύχια. Δεν φάνηκε να την προσέχει, κι εκείνη –ευτυχώς για την ίδια– γύρισε ξανά μπροστά της, αποφεύγοντας στο τσακ τη σύγκρουση με μια κολόνα. Γέλασα απαλά. Ο Γκρέισον κοιτούσε πάλι το κενό. Καθώς τον παρακολουθούσα, άρχισε να προχωράει προς το μέρος του ένας άστεγος που ζητιάνευε απλώνοντας το καπέλο του στους περαστικούς. Όλοι τον προσπερνούσαν στα γρήγορα, αποστρέφοντας αμήχανα το βλέμμα τους. Όταν άρχισε να πλησιάζει τον Γκρέισον, έσμιξα τα χείλη. *Λυπάμαι, φουκαρά μου, φαίνεται ότι ο άνθρωπος που πας για να ζητιανέψεις είναι στην ίδια δεινή θέση με σένα.* Αλλά, προς μεγάλη μου έκπληξη, όταν ο άντρας πλησίασε διστακτικά τον Γκρέισον, εκείνος έβαλε το χέρι στην τσέπη, δίστασε μόνο για ένα δευτερόλεπτο κι έβγαλε όλα τα χαρτονομίσματα που είχε μέσα. Δεν μπορούσα να δω καλά από το σημείο όπου βρισκόμουν, αλλά όταν έστριψε προς το μέρος μου το σκούρο εσωτερικό του πορτοφολιού του, σχεδόν βεβαιώθηκα ότι τα είχε δώσει όλα στον γέρο. Κούνησε το κεφάλι του γνέφοντας μία μόνο φορά στον άντρα με τα κουρέλια που τον ευχαριστούσε θερμά και μετά έμεινε για λίγο να τον κοιτάζει που απομακρυνόταν. Και τότε άρχισε να περπατάει προς την αντίθετη κατεύθυνση κι εξαφανίστηκε στρίβοντας στη γωνία.

Να παρατηρείς τι κάνει κάποιος όταν πιστεύει πως δεν τον βλέπουν, αγάπη μου. Έτσι καταλαβαίνεις ποιος πραγματικά είναι.

Άκουσα τα λόγια της γιαγιάς μου σαν να είχε μόλις μιλήσει κάπου ακριβώς έξω από το αμάξι μου. Το στριγκό κουδούνισμα

του κινητού μου με τρώμαξε και με μια πνιχτή κραυγή άρπαξα την τσάντα μου από τη θέση του συνοδηγού για να το βρω.

Η Κίμπερλι.

«Γεια», ψιθύρισα.

Σιωπή για λίγο. «Κίρα; Γιατί ψιθυρίζεις;» Ψιθύριζε κι αυτή.

Ξερόβηξα κι έγειρα πίσω στο κάθισμα. «Συγγνώμη, απλώς με τρώμαξε το κινητό. Κάθομαι μέσα στο αμάξι μου στη Νάπα».

«Έκλεισες τον λογαριασμό;»

«Ναι. Είχε περίπου δύο χιλιάδες μέσα».

«Έλα! Αυτό είναι υπέροχο! Κάτι είναι κι αυτό τουλάχιστον, ε;»

Αναστέναξα. «Ναι. Θα με κρατήσει για λίγο καιρό».

Άκουσα τα αγόρια της Κίμπερλι να γελάνε στο βάθος κι εκείνη να τους φωνάζει στα ισπανικά να σταματήσουν, κρατώντας το χέρι της πάνω στο ακουστικό. Ύστερα γύρισε και μου είπε: «Ο καναπές μου είναι πάντα στη διάθεσή σου αν θες».

«Το ξέρω. Σ' ευχαριστώ, Κίμι». Όμως, δεν μπορούσα να κάνω κάτι τέτοιο στην καλύτερή μου φίλη. Ζούσαν με τον Άντι στριμωγμένοι σ' ένα διαμερισματάκι στο Σαν Φρανσίσκο με τα τετράχρονα πανομοιότυπα δίδυμα αγοράκια τους. Η Κίμπερλι είχε μείνει έγκυος στα δεκαοκτώ της και μετά έμαθε το σοκαριστικό νέο ότι θα έκανε δίδυμα. Μέχρι στιγμής τα είχαν πάει καλά με τον Άντι, ενάντια σε κάθε πιθανότητα, αλλά όχι δίχως δυσκολίες. Το τελευταίο που τους έλειπε ήταν να στριμωχτούν ακόμα περισσότερο φιλοξενώντας την άστεγη φίλη τους. *Άστεγη. Ημουν άστεγη.*

Πήρα μια βαθιά ανάσα. «Θα τη βρω τη λύση, όμως», είπα, δαγκώνοντας τα χείλη μου, με μια αποφασιστικότητα να παίρνει τη θέση της απελπισίας που ένιωθα από το πρωί. Εκείνη τη στιγμή πέρασε από το μυαλό μου το πρόσωπο του Γκρέισον Χόθορν. «Κίμι, έχεις αισθανθεί ποτέ ότι... υπάρχει ένας δρόμος στρωμένος μπροστά σου; Ξεκάθαρος όσο το φως της μέρας;»

Η Κίμπερλι το σκέφτηκε για λίγο. «Οχι, όχι. Όχι. Την ξέρω αυτή τη φωνή. Σημαίνει ότι σκαρώνεις κάτι για το οποίο θα προσπαθήσω –μάλλον ανεπιτυχώς– να σε μεταπείσω. Δεν φαντάζομαι να σκέφτεσαι εκείνο το σχέδιο να βρεις σύζυγο από το διαδίκτυο, έτσι δεν είναι, γιατί–»

«Όχι», τη διέκοψα, «όχι ακριβώς, τουλάχιστον».

Η Κίμπερλι γρύλισε. «Σου ήρθε πάλι καμιά Κάκιστη Ιδέα, ε; Κάτι εντελώς εξωφρενικό και πιθανότατα επικίνδυνο».

Χαμογέλασα, μολονότι δεν ήθελα. «Οχι, σταμάτα, οι ιδέες που εσύ αποκαλείς πάντα “κάκιστες” σπανίως είναι εξωφρενικές και επικίνδυνες».

«Και κείνη τη φορά που ήθελες να πουλάς φυσικά προϊόντα περιποίησης προσώπου από βότανα του κήπου σου;»

Χαμογέλασα, καταλαβαίνοντας πού το πήγαινε. «Α, αυτό; Είχα σχεδόν βρει τη συνταγή. Στην πραγματικότητα, την είχα πετύχει. Αν το πειραματόζωό μου δεν ήταν–»

«Μου έκανες το πρόσωπο πράσινο. Έκανα μία εβδομάδα να βγω από το σπίτι».

Γέλασα απαλά. «Εντάξει, ωραία λουπόν, εκείνη η ιδέα δεν πήγε και πολύ καλά, αλλά ήμασταν μόνο δέκα χρονών».

«Και τότε που το σκάσαμε για να πάμε στο πάρτι του Κάρτερ Σκοτ όταν ήμασταν δεκάξι–»

«Θα τα είχαμε καταφέρει αν–» προσπάθησα να υπερασπιστώ τον εαυτό μου.

«Με κατέβασε από τη σκεπή σου η πυροσβεστική».

«Πάντα φοβητσιάρα ήσουν». Χαμογέλασα.

«Και κείνη τη φορά που είχες έρθει από το κολέγιο για καλοκαιρινές διακοπές κι έκανες εκείνο το πάρτι με το ασιατικό θέμα και αναγκαστήκαμε όλες να φοράμε κιμονό και μετά παραλίγο να σκοτώσεις τους πάντες;»

«Αυτό ήταν ένα μαγειρικό λάθος. Πού να ήξερα ότι έπρεπε να έχεις άδεια για εκείνο το συγκεκριμένο ψάρι; Τέλος πάντων, αυτό έγινε πριν από αιώνες».

«Πριν από δύο χρόνια έγινε». Προσπάθησε να το πει με σοβαρό ύφος, αλλά άκουσα το χαμόγελο στη φωνή της.

Τώρα γελούσα. «Εντάξει, κατάλαβα, εξυπνάκια. Παρ' όλα αυτά, εσύ πάντα μ' αγαπάς».

«Ναι». Αναστέναξε. «Δεν μπορώ να κάνω κι αλλιώς. Είσαι αξιαγάπητη».

«Βασικά, σ' αυτό δεν συμφωνούν όλοι».

«Συμφωνούν», είπε σε αδιάλλακτο τόνο. «Ο πατέρας σου είναι κόπανος, αλλά ήδη ξέρεις τη γνώμη μου γι' αυτόν. Και, ρε αγάπη, πρέπει να μιλήσεις γι' αυτό που συνέβη. Έχει περάσει ένας χρόνος. Ξέρω ότι μόλις τώρα γύρισες, αλλά πρέπει—»

Δάγκωσα τα χείλη μου και κούνησα αρνητικά το κεφάλι μου, παρόλο που δεν μπορούσε να με δει από το τηλέφωνο. «Όχι ακόμα», τη διέκοψα απαλά. «Και σ' ευχαριστώ που με έκανες να γελάσω λίγο. Αλλά σοβαρά τώρα, Κίμι, είμαι σε πολύ άσχημη θέση αυτή τη στιγμή. Ίσως μια Κάκιστη Ιδέα να είναι αυτό ακριβώς που χρειάζομαι». Δεν μπόρεσα να συγκρατήσω το σκάλωμα της φωνής μου στο τέλος της πρότασης. Η Κίμπερλι πάντα μου έφτιαχνε το κέφι, αλλά τώρα πραγματικά φοβόμουν.

«Το ξέρω, Κίρα», είπε η Κίμπερλι με κατανόηση. «Και δυστυχώς, αν είσαι αποφασισμένη να μη χρησιμοποιήσεις καμία από τις διασυνδέσεις του πατέρα σου, μάλλον θα χρειαστεί να πιάσεις δουλειά ως σερβιτόρα μέχρι να βρεις τι θα κάνεις».

Αναστέναξα. «Ίσως. Θα ήταν συνετό όμως να ασχοληθώ με κάτι που περιλαμβάνει φαγητά;»

«Εδώ έχεις ένα δίκιο». Την άκουσα να χαμογελάει ξανά. «Ό,τι κι αν αποφασίσεις, όμως, πάντα θα είμαστε οι Κίρα και

Κίμι Κατς –οι Γάτες Κίρα και Κίμι–, εντάξει; Είμαστε ντουέτο εμείς οι δύο. Για πάντα», είπε, αναφερόμενη στο όνομα του συγκροτήματος που είχαμε επινοήσει όταν ήμασταν δώδεκα και μου είχε έρθει η ιδέα να τραγουδάμε στη γωνιά του δρόμου για λεφτά. Είχα δει στην τηλεόραση μια διαφήμιση για παιδιά που πεινούσαν στην Αφρική και ο μπαμπάς μου δεν μου έδινε λεφτά για μια δωρεά. Τελικά, μας έπιασαν να το σκάμε από το σπίτι με τις άκρως ακατάλληλες «στολές» που είχα φτιάξει από χαρτί και κολλητική ταινία. Ο μπαμπάς μου με έβαλε τιμωρία για έναν μήνα και η μαμά της Κίμπερλι, που εργαζόταν ως εσωτερική οικονόμος στο σπίτι μας, μου έδωσε τα είκοσι δύο δολάρια που χρειαζόμουν για το φαγητό και τη μόρφωση του Κοτς εκείνο τον μήνα, και κάθε επόμενο μήνα που δεν μπορούσα να μαζέψω τα λεφτά μόνη μου.

«Πάντα», είπα. «Σ' αγαπώ, Κίμι Κατ».

«Σ' αγαπώ, Κίρα Κατ. Πρέπει να σ' αφήσω όμως τώρα, τ' αγόρια κοντεύουν να γκρεμίσουν το σπίτι». Άκουσα τα γέλια και τα ποδοβολητά των διδύμων. «Μην τρέχετε, αγόρια! Και σταματήστε να φωνάζετε!» φώναξε η Κίμπερλι, κρατώντας το τηλέφωνο μακριά από το στόμα της για ένα δευτερόλεπτο. «Θα είσαι καλά απόψε;»

«Μια χαρά θα είμαι. Μπορεί να κάνω και καμιά παράλογη σπατάλη και να νοικιάσω κανένα φτηνό δωμάτιο εδώ στη Νάπα και μετά θα κάνω μια βόλτα στην όχθη του ποταμού. Με κάνει να νιώθω πιο κοντά στη γιαγιά μου». Δεν της είπα ότι νωρίτερα εκείνο το πρωί είχα μαζέψει άρον άρον τα πράγματά μου και το είχα σκάσει από τη σκάλα κινδύνου του διαμερίσματος που πλήρωνε ο μπαμπάς μου, όσο εκείνος φώναζε και κοπανούσε την πόρτα. Και ότι τώρα όλα αυτά τα πράγματα ήταν στριμωγμένα στο πορτμπαγκάζ του αυτοκινήτου μου. Η Κίμπερλι απλώς θα

ανησυχούσε – και, προς το παρόν, είχα μερικά λεφτά και μια πρώτη αλλά αναμφισβήτητη Κάκιστη Ιδέα στο μυαλό μου.

Και, απ' όλες τις Κάκιστες Ιδέες που είχα ποτέ στη ζωή μου, αυτή μπορεί να ήταν η χειρότερη.

Φυσικά, θα έκανα σχολαστική έρευνα πριν πάρω την τελική απόφαση. Και θα έκανα μια λίστα με τα υπέρ και τα κατά – έτσι έβλεπα πάντα τα πράγματα πιο καθαρά. Η συγκεκριμένη κατάσταση απαιτούσε προσοχή.

Η Κίμπερλι αναστέναξε. «Ο Θεός ας αναπαύσει την ψυχή της. Η γιαγιά σου ήταν ένας υπέροχος άνθρωπος».

«Ναι, ήταν», συμφώνησα. «Φίλησέ μου τ' αγόρια. Θα σε πάρω αύριο».

«Εντάξει. Μιλάμε. Και, Κίρα, χαίρομαι πολύ που γύρισες. Μου έλειπες πάρα πολύ».

«Κι εσύ μου έλειπες. Γεια σου, Κίμπερλι».

Το έκλεισα και κάθισα στο αυτοκίνητο για λίγο ακόμα. Μετά πήρα πάλι το κινητό μου να κάνω μια μικρή έρευνα στο διαδίκτυο για να βρω ένα ξενοδοχείο που θα το άντεχε η τσέπη μου.